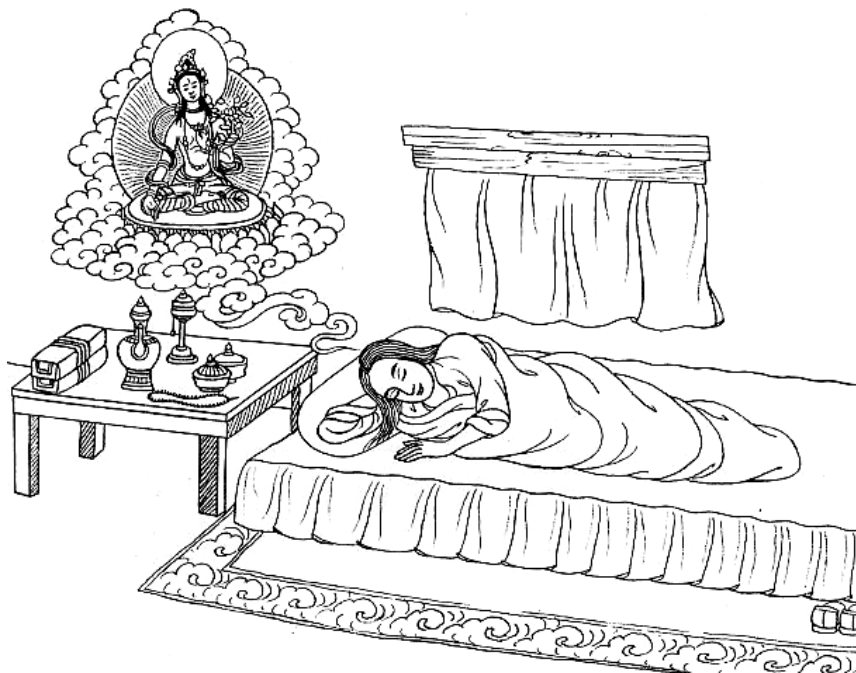

De cultus van Tara wordt ook in standgehouden door inheems drama. Rondreizende groepen beelden verhalen uit over de godin Tara. Een zeer populair verhaal is dat van Nangsa Obüm. Een verhaal over de pogingen en de beproevingen van één van de meest gekende volgelingen van Tara.

Het verhaal gaat als volgt:

NANGSA OBUM

Het verhaal van Nangsa vond plaats in de 12de eeuw in centraal Tibet, in het plaatsje Gyantse. Het is het verhaal over de geboorte als mens van een mooie dakini, Nangsa genoemd.

In een klein dorpje, nabij Gyantse woonde een oude man - Kunsang Dechen – en zijn vrouw - Nyangrsa Seldon. Zeer eenvoudige mensen, met slechts één zorg: ze hadden geen kinderen. Dag en nacht baden ze tot Tara om hun wens in vervulling te zien gaan. Uiteindelijk, na het voleindigen van het 100.000 maal opzeggen van de gebeden, kreeg Nyangrsa Seldon een wondermooie droom.

De godin Tara verscheen. Een lichtstraal, vertrekkende vanuit het hart van Tara drong binnen, via de kruin, in het hart van Nyangrsa. Daarna groeide een lotus in haar lichaam en dakini's verschenen en schonken offergaven. Uit alle richtingen kwamen bijen en zij genoten van de nectar van de lotus.

Toen Kunsang Dechen dit verhaal hoorde, wist hij dat dit de geboorte van een baby – een meisje – voorspelde. Het koppel bracht offergaven aan de godin Tara en schonk aalmoezen aan de armen – uit dankbaarheid.

Na verloop van tijd werd een meisje geboren die meteen haar moeders melk schonk aan de godin Tara en ze bad dat ze in staat zou zijn haar leven te kunnen leiden voor het welzijn van alle levende wezens.

Het werd een buitengewoon kind dat alle kwaliteiten bezat: kracht en gezondheid, zachtheid en genegenheid, intelligentie en schoonheid. Meer een dakini dan een mens en ze werd de oogappel van iedereen. Ze groeide op, bewust en trouw en was bedreven in weven, koken, het werk op de boerderij, enz. Door haar handigheid ging het de familie goed en toen ze amper 15 jaar oud was, was ze gekend in heel centraal Tibet. Heel wat knappe en rijke jongens kwamen om haar hand vragen, doch zij had geen zin in een echtgenoot. Ze wou een religieus leven leiden.

Op dat moment leefde er in de regio een zeer machtige heer, Dagchen genaamd. Zijn vrouw was overleden en hij bleef achter met twee kinderen – een dochter en een zoon. Die zoon, Dakpa Samdup, was net 18 geworden en vond dat de tijd rijp

was om te huwen met een mooi meisje uit een welstellende familie.

Dagchen en zijn familie kleedden zich in hun mooiste kledij en vertrokken naar het jaarlijks Nenyng Sungtuk festival dat eerstdaags zou beginnen. Iedereen, oud en jong, rijk en ook de armen gingen naar het festival. Dus ook Nangsa, voor wie het de eerste maal zou zijn, ging met haar meid – Zompa Kyi – naar het festival.

Nangsa vervoegde de massa en bracht al biddend eer aan de heilige plaatsen. Ze ontving zegeningen van de lama's en keek vervolgens naar de dansen. In de massa leek ze de maan tussen de sterren en zo trok ze de aandacht van Dagchen. Dagchen had geen interesse meer in de dansen doch leek betoverd door haar schoonheid.

Constant keek hij naar haar en zond uiteindelijk zijn begeleider (ridder) om haar bij hem te brengen. Nangsa werd gedwongen tot bij Dagchen te komen.

Bang dat dit onaardse wezen plots zou verdwijnen, hield Dagchen haar mantel vast in de linkerhand. Hij schonk haar zijn bier en zei:

“O mooie vrouw, begunstigd met de vijf kwaliteiten van een perfect wezen: schoonheid, geurigheid, zoetheid, zachtheid en gezang. Ik kan niet zeggen of je de dochter van een menselijk wezen bent of een godin. Wat je ook bent, zeg me rechtuit wat je naam is; en waar is je familie; en waar is je geboorteplaats? Ik ben Dagchen, de nieuwe heer van Rinang. Mijn zoon Dakpa Samdup, het juweel van mijn huis, heeft net zes keer drie jaar bereikt. Zou je niet overwegen hem als je echtgenoot te nemen?”

Nangsa was ontzet want ze had geen menselijke vorm aangenomen om zich ook daadwerkelijk in te laten met menselijke activiteiten. Ze antwoordde tot de heer, eerlijk en met nederigheid:

“Ik buig neer voor moeder Tara, kijk op mij neer, een nederig meisje.

Let op mij heer Dagchen, leen me je oren.

Mijn thuis is in Gyantse, mijn woning in Zhangpekur.

Mijn vader is Kunsang Dechen en mijn moeder Nyangsta Seldon.

Ik ben slechts het kind van een eenvoudige familie.

Hoewel de bloem van een giftige plant mooi is,

Je kunt er geen offergave mee doen.

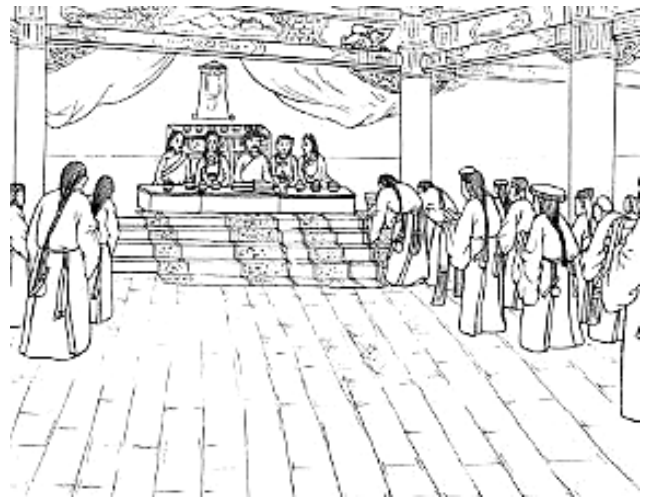
Hoewel een groene steen licht is van kleur,

Hij kan niet vergeleken worden met echte turkoois.

Dus, Nangsa mag dan wel mooi zijn,

Hoe kan zij een edele dame zijn?

Vriendelijk vraag ik, laat me, zodat ik de Dharma kan volgen”

De begeleider adviseerde zijn heer snel de turkoois en de vijfkleurige vlag over het hoofd van Nangsa te gooien, daar hij zeker was dat zij nooit zou instemmen met het voorstel. De heer deed dit en richtte zich tot Nangsa, zeggende:

“Ben jij een lhamo, (Boeddhistische beschermgodin van de lama), zodat je mijn ogen hebt betoverd?

Luister goed naar mij lief meisje,

Zoals de naam van de draak, zo klinkt heer Dagchen,

*Want ik ben krachtiger dan ieder ander op aarde,
 Indien je kiest om niet naar het bevel van je heer
 te luisteren;
 Hoewel je zeer wijs lijkt, dan zou je dwaas zijn.
 Je zult je niet weggaan en de Dharma volgen,
 Noch zal ik je in je huis laten wonen.
 De zon rijst hoog in de lucht,
 De lotus bloeit dicht bij de grond.
 Ondanks de grote afstand tussen hen beiden,
 Kunnen zij verenigd worden.
 De oceaan is oneindig groot
 en de zilveren visjes zijn zeer klein.
 Ondanks het enorme verschil in grootte,
 Kunnen zij verenigd worden.
 De machtige heer Dakpa Samdup,
 En de eenvoudige boerendochter Nangsa,
 Zij kunnen verenigd worden.”*

Daarna kondigde hij aan dat Nangsa verloofd was met zijn zoon Dakpa Samdup. Droevig verstopten Nangsa en haar meid, Zompa Kyi de vijfkleurige vlag en de turkoois en keerden naar huis terug. Ze vertelde niets aan haar ouders over wat was gebeurd.

Enkele dagen later wordt Nangsa dan toch verplicht mee te gaan met haar toekomstige echtgenoot. Haar ouders geven haar volgende boodschap mee:

*“Respecteer de heer en zijn zoon.
 Wees trouw aan je echtgenoot en hou van hem.
 Toon geen voorkeur voor één van de dienaren
 En behandel hen met compassie.
 Slaap niet lang en ga vroeg naar bed,
 Bovenal, bid dat we elkaar nog vaak ontmoeten.”*

Het huwelijksfeest was uitbundig. Nangsa had nu een ander leven.

Zeven jaren gingen voorbij en toen werd een zoontje geboren – Lhawo Tarpo. Nangsa werd zowel door de heer als zijn zoon geprezen om haar kwaliteiten. Het leek alsof ze geen minuut zonder haar konden.

Ter gelegenheid van het geboortefeest van Lhawo Tarpo beslisten vader en zoon om de sleutels van de opslagruimten terug te vragen aan Ami Nyimo – dochter van de heer - en deze aan Nangsa te geven.

Nangsa deed haar uiterste best om haar schoonzus met hetzelfde respect als alle andere leden van de familie te behandelen, doch de schoonzus was jaloers en liet geen enkele gelegenheid voorbij gaan om Nangsa te kleineren, in het bijzijn van de dienaren. Nangsa klaagde niet want ze dacht dat, indien ze de handelwijze van Ami Nyimo zou vertellen, dit moeilijkheden zou teweegbrengen in het gezin. Nangsa wou ook geen wrijvingen tussen vader en dochter. Nangsa kon enkel wenen, wanneer ze alleen met haar baby, in de kamer was. En ze was eigenlijk wel blij dat hij geboren was, want ze wist dat, indien hij er niet was geweest, ze zich had teruggetrokken om als kluizenaar te leven.

Op een dag zaten Nangsa, haar baby en Dakpa Samdup in de tuin. Dakpa sliep en Nangsa weende. Een traan viel in het oor van Dakpa en maakte hem wakker. Toen hij Nangsa zag wenen eiste hij een verklaring. Nangsa dacht dat het geen kwaad kon toch iets te vertellen over de houding van haar schoonzus. Ze vertelde ook dat ze heimwee had naar haar thuis en haar ouders. Dakpa begreep dat ze reeds lang haar ouders niet had gezien en stemde toe dat ze naar huis ging. Wat betreft de houding van zijn zus, dat zou hij onderzoeken en indien het waar was, zou hij haar vragen om Nangsa met respect te willen behandelen.

Enkele dagen later gingen Nangsa en haar schoonzus naar de velden – de oogst begon – en terwijl zij hard werkten, kwamen 2 yogi's een aalmoes vragen aan Nangsa. Nangsa kon hen niets geven en zond de yogi's naar haar schoonzus. Toen ze bij Ami Nyimo kwamen, zei deze boos:

*“In de zomer willen jullie melkproducten
In de winter willen jullie zure producten*

*Wanneer jullie in de bergen zijn, beoefenen jullie niet
 Wanneer jullie in de stad zijn, werken jullie niet.
 Alles waar jullie op wachten is de kans om te stelen.
 Jullie yogi's leven een niets-betekenend
 leven,
 Voortdurend liegen en oneerlijk zijn.
 Als jullie een aalmoes willen, ga daar.
 Zie daar, de vrouw zo mooi als een
 perzik,
 Zo melodieus als een zangvogel, stralend
 als de regenboog,
 Zij met de kracht om bergen te verzetten,
 Daar is Nangsa, de vrouw van de heer des
 huizes.*

*Ik ben slechts haar dienares
 Ga en smeeke haar om een aalmoes! “*

De yogi's keerden terug naar Nangsa, die ondertussen zeven bundels geogste gerst had samengebonden. Ze gaf deze aan de yogi's met het verzoek voor haar te bidden dat ze een deel van haar leven in een klooster zou kunnen doorbrengen. De yogi's vertelden haar hoe zij van de berg Kailash kwamen, op weg naar centraal Tibet en, dat zij leerlingen waren van de grote yogi Milarepa. Toen Nangsa dit hoorde, gaf ze hen nog drie bundels gerst en ze knielde voor hen neer. De yogi's dankten haar en gaven haar hun zegen.

Ami Nyimo zag hoe vrijgevig Nangsa was geweest. In een kwade bui ging ze naar haar toe, viel haar aan en zei:

*“Zovele zogezegde yogi's doorkruisen dit land.
 Ben jij van plan ons gezin te benadelen door
 aan allen geschenkjes te geven?”*

Nangsa antwoordde: *“Het is voor de goede reputatie van onze nobele heer dat ik geef, want yogi's reizen ver. Zij vertellen over de behandeling die ze krijgen. En meer nog, logica zegt dat hoe meer offergaven we geven, hoe meer we terug zullen krijgen. Daarom, waarom zou jij je niet verheugen in geven? Die yogi's waren leerlingen van de grote yogi Milarepa en daarom zouden we bang moeten zijn hen*

bedelaars en dieven te noemen.”

Ami Nyima was nu razend en ze beschuldigde Nangsa ervan de aalmoezen niet uit te delen met een goede bedoeling, doch wel omdat ze de yogi's aantrekkelijk vond. *“Omdat jij een moeder bent, denk jij dat je kan doen wat je prettig vind, zonder rekening te houden met de rest van het gezin. Maar jij bent enkel een lid van deze familie door huwelijk, terwijl ik het echte bloed van de heer in mij heb. Tot nu toe heb ik je nog niet gestraft, doch nu is daarvoor de tijd gekomen.”*

Ami Nyima sloeg Nangsa met een stok en terwijl ze moe werd, groeide ook haar zorg over de verklaring die ze aan haar broer zou geven. Ze trok haren uit van Nangsa en stopte die in haar zak terwijl ze haar broer om hulp riep. Ze vertelde hem: *“Terwijl we in de velden werkten, kwamen twee yogi's. Nangsa stopte haar werk en praatte met hen. Ze leek aangetrokken tot hen – ze waren handig en hadden een zoete stem. Zonder mijn tussenkomst was ze een gevallen vrouw geweest. Toen, in haar schaamteloze schrik, viel ze me aan, trok mijn haren uit en sloeg me.”* Ami Nyima smeekte haar broer om eerlijk te zijn en zijn vrouw te straffen.

Dakpa Samdup dacht dat zijn zuster slechts bij hem zou zijn gekomen, indien daar een goede reden voor was. Hij aanvaardde het haar als bewijs van haar verhaal. Denkende dat, indien hij niet correct zou zijn tegenover zijn vrouw, zij zich slecht zou blijven gedragen en hij ging naar haar op zoek. Hij vond haar, wenend, in een hoek van de binnenkoer. Hij trok haar bij de haren, sleurde haar mee en sloeg haar met het vlak van zijn zwaard. Ruw ondervroeg hij zijn vrouw en Nangsa dacht dat, indien zij haar verhaal zou vertellen, dit onenigheid zou brengen tussen hem en zijn zuster. Nangsa zweeg. Dakpa aanzag het zwijgen van zijn vrouw als een teken van schuld en sloeg haar nog meer – tot haar lichaam helemaal bebloed was en ze drie gebroken ribben had. Pas toen riep Nangsa luid en de dienaren overtuigden Dakpa het slaan te stoppen.

In die tijd leefde er in het Yalung klooster een lama – Sakya Gyeltsen genaamd. Hij was helderziende en kende de toekomst van Nangsa. Hij wist

dat zij een grote weldaad zou zijn voor alle bewuste wezens. Om de omstandigheden voor haar te keren transformeerde hij zichzelf in een knappe, jonge bedelaar met een aapje. Hij ging onder haar raam staan en zong een lied over de nutteloosheid van verspilling van iemands kostbaar menselijk leven in wereldse activiteiten en smeekte haar om een aalmoes.

Nangsa was verheugd hem te horen en hoewel ze graag iets had gegeven, durfde ze geen toestemming vragen aan Ami Nyimo. Het enige wat ze bezat was een juweeltje dat ze van haar ouders had gekregen. Met de intentie hem dit te geven, vroeg ze hem binnen te treden in haar kamer. Ze hoopte dat hij iets zou kunnen vertellen over lama's. Hij vertelde dat hij overal in Tibet had gereisd en dat er veel heel goede kloosters bestaan, doch dat het Sera Yalung klooster waar lama Shakya Gyeltsen leefde, het dichtst bij was. Zodra ze de naam hoorde, groeide diep in haar een overweldigend en sterk vertrouwen in de lama. Tranen vloeiden over haar wangen. Ze gaf het juweel aan de bedelaar en hoorde de deur kraken.

De heer des huizes hoorde een mannenstem – die niet de stem van zijn zoon leek – in de kamer van Nangsa.

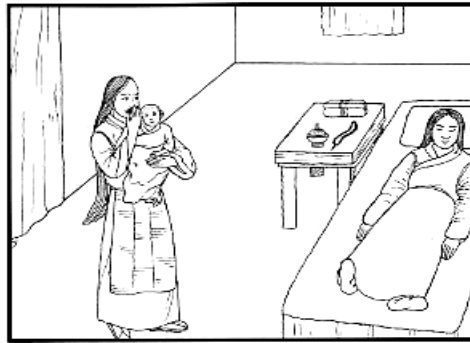
Overtuigt dat zijn dochter gelijk had, opende hij de krakende deur en zag de bedelaar langs het raam verdwijnen. Hij was woedend, greep Nangsa en overtuigd dat ze door de slagen van haar echtgenoot, niet

genezen was, sloeg hij haar. Die nacht werd Nangsa gescheiden van haar zoontje. Nangsa leed hier heel erg onder, kreeg een hartaanval en stierf. De hele nacht was het kind rusteloos en riep hij zijn moeder.

Toen de volgende morgen, Zompa Kyi – in het geheim – het kleintje naar de moeder bracht, vond zij Nangsa dood. Meteen ontstond oproer in het huis. Zowel vader als zoon spoedden zich naar de kamer en trachtten Nangsa terug tot leven te brengen, doch haar lichaam was koud. Vader en zoon waren vol verdriet en wroeging.

Zoals gebruikelijk werden offergaven gegeven en een astroloog werd geraadpleegd voor de crematie. Deze vertelde hen het lichaam op de berg in het oosten te leggen en het gedurende zeven dagen niet te verplaatsen. Daarna zou hij nagaan wat er

met het lichaam moest gebeuren: cremeren, in de rivier gooien of het aan de gieren geven. Zo deden ze.

Ze wikkelden het lichaam in een witte doek en legde het in een grot op de berg in het oosten. Enkele dienaren hielden de wacht.

Terwijl dit alles gebeurde, kwam Nangsa voor de Heer der Dood. Ze zag hoe hij allen die een goed leven hadden geleid naar de plaats van zegeningen zond. Zij die geen verdienstelijk leven hadden geleden, werden naar een van de 18 verschillende stadia van de hel gezonden. Toen Nangsa zag hoe de wezens in de hel werden gemarteld, werd ze bang en knielde voor de Heer der Dood en zei:

“O Heer, toen ik op de aarde was, had ik niet de mogelijkheid het religieuze pad te volgen, doch ik probeerde lief te zijn voor de anderen. Realiserend dat de dood het einde van ons leven is, was ik niet gehecht aan mijn mooie lichaam. Ik was me bewust dat alle bezittingen slechts tijdelijk zijn. Ik deed offergaven. Ik was me bewust dat haat waardeloos is en ik heb nooit diegenen gehaat die onvriendelijk tegen me waren.”

De Heer der Dood keek in zijn spiegel en zag dat ze rein en zonder blaam was en dat ze kwam van een lijn van goede dakini's. Hij verzocht haar terug te gaan naar de aarde en de Dharma te beoefenen. Verheugd knielde ze voor Hem en ze keerde terug in haar lichaam. Ze kwam opnieuw tot leven.

Nangsa vond zichzelf zittend en gewikkeld in een witte doek in de grot op de berg. Terwijl ze bad tot de Boeddha's en tot de dakini's, begon het te regenen en een

schitterende regenboog verscheen aan de hemel. De dienaren die de wacht hielden, hoorden een stem. Ze kwamen dichterbij en toen ze Nangsa zaten zitten in haar witte doek, werden ze bang.

Sommigen zeiden dat het niet Nangsa was, doch een zombie. Zij kwamen niet dichterbij. Anderen besloten haar te stenigen. En dan sprak ze. Ze verzekerde hen dat ze niet bang moesten zijn - ze was geen zombie, doch wel Nangsa die herrezen was. De dienaren werden vervuld door vreugde en verwondering. Een boodschapper werd in meteen naar de heer gezonden.

Thuis had de kleine prins niet gegeten of geslapen sinds de dood van zijn moeder. Hij vroeg Zompa Kyi om met hem op het dak van het huis te gaan en hem te tonen waar het lichaam van zijn moeder zich bevond. Hij wou bidden om met haar terug verenigd te worden in het zuivere land van de Dakini's. De meid had medelijden met het kind en met tranen in de ogen wees ze de plaats aan op de berg – ver in het oosten. Zijn ogen bedekkend – voor de zon - met zijn handjes, richtte hij zich naar het oosten en zei:

“Mijn vader heeft het leven van mijn moeder beëindigd.

Zoals een verweest klein vogeltje bleef ik achter.

Welke vreugde zou ik kennen, mocht mijn moeder me kunnen horen.

Kijk daar, Zomkyi!

Geen gieren of kraaien vliegen over die berg.

Zie de schitterende regenboog!

A.u.b. neem me mee naar die berg in het oosten, Waar mijn moeders lichaam ligt”.

De boodschapper kwam net aan en vertelde het nieuws: Nangsa, de vrouw van het huis leefde!

De heer en zijn gevolg haastten zich naar de berg om haar te zien. Ze vroegen haar vergiffenis voor hun geweldadige optreden en verzochten haar met hen terug te keren naar huis en haar plaats van dame van het huis terug te willen innemen. Nangsa had echter besloten haar eigen weg te gaan, ze weigerde en zong:

“Heer van Rinang, luister naar mij.

Toen ik leefde, verbleef ik in comfortabele kamers

Toen de dood me overkwam, werd ik achtergelaten in een grot op deze berg.

Dus, ik verwerp wereldlijke woningen.

Toen ik leefde was mijn familie steeds rondom mij.

Toen de dood me overkwam, werd ik alleen gelaten.

Dus, ik verwerp mijn familie en wereldlijke metgezellen.

Toen ik leefde, droeg ik mooie sierraden.

Toen de dood mij overkwam, werd ik naakt achtergelaten.

Dus, ik verwerp wereldlijke weelde.

Toen ik leefde, at ik overvloedig.

Toen de dood mij overkwam, was er geen plaats voor voedsel

En bezittingen, zelfs mijn lichaam werd achtergelaten.

Dus, ik verwerp alle wereldlijke bezittingen.

Toen ik leefde, namen jullie heren, de woorden van anderen als waarheid.

Toen de dood mij overkwam, toonde u wroeging.

Dus, ik verwerp mannen.

Toen ik leefde, behandelde mijn echtgenoot mij ruw.

Toen de dood mij overkwam, deed hij amper offergaven voor mij.

Dus, ik verwerp mijn echtgenoot.

Toen ik leefde, werkte ik hard voor mijn kleine prins.

Toen de dood mij overkwam, werd hij een band die me vasthield aan de wereld.

Dus, ik verwerp zelf hem.

Daarom, grote heren, zoek en vind andere mooie bruiden om mijn plaats in te nemen.

Want ik ga naar een klooster”.

De heer en zijn zoon realiseerden zich dat Nangsa's woorden de waarheid waren. Met spijt in hun hart konden ze niet antwoorden en gingen

weg. Op dat ogenblik stormde de kleine prins naar mijn moeder. Zittend voor haar zong hij een verzoek:

“Lieve moeder, goede dakini.

Je ging eenmaal weg en kwam weer tot leven.

Hoe kan ik weten of dit echt is of een droom?

O, hoe droevig indien het een droom is,

doch hoe gelukkig ik zal zijn indien het waar is.

Indien je een zombie bent, dood me dan.

Indien je echt bent, steun me dan.

Zelfs voor hem die de Dharma beoefent,

is het zwaar om Boeddhaschap te bereiken.

Een moeder en zoon zouden niet gescheiden mogen worden.

Zonder jou, moeder, ben ik zoals een vogel met kleine vleugels,

Proberend hoger te komen, blijft het toch aan de grond.

Een moeder en zoon zouden niet gescheiden mogen worden.

Zonder jou, moeder, ben ik zoals een barre woestijn.

Zoals een melaatse wordt ik door iedereen ontweken.

O moeder, je moet naar huis komen”.

Nangsa voelde medelijden met haar zoon, doch ze wist dat terugkeren naar huis, zoals hij dit wenste, niet goed zou zijn. Het zou enkel een obstakel zijn voor haar.

Daarom antwoordde zij:

“Wees niet bang, ik ben geen zombie doch kwam terug tot leven.

Het is geen droom maar de waarheid, dus wees gelukkig.

Niet iedereen komt terug tot leven eens ze dood zijn.

En... ik weet niet wanneer de dood me weer zal overkomen als ik de Dharma niet volg.

Daarom:

Hou je niet aan mij vast zoals de sneeuwleeuw aan de sneeuwberg.

Zoals de sneeuw, zal ik smelten door de zon.

Het is beter te vertrouwen op de Berg Kailash.

Hou je niet aan mij vast zoals de arend aan de hoge richel van een berg.

Zoals deze richel van de berg, zal ik vernietigd worden door de donder

Het is beter te vertrouwen op de Berg Sumeru.

Hou je niet aan mij vast zoals het hert aan de wijde grasvelden.

Zoals het gras zal ik vernietigd worden door de vorst.

Het is beter te vertrouwen op vruchtbaarder weiden.

Hou je niet aan mij vast zoals de vis aan het meer.

*Zoals het meer zal ik verdwijnen in tijden van droogte.
Het is beter te vertrouwen op de oceaan.*

*Hou je niet aan mij vast zoals de zangvogel aan de wilgentuin.
Zoals de wilgenblaadjes zal ik vallen in de herfst.
Het is beter te vertrouwen op een groot park.*

*Hou je niet aan mij vast zoals de zilver gevleugelde bij aan het stokmos,
Zoals het stokmos, zal ik vernietigd worden door de hagel.
Het is beter te vertrouwen op de lotus.*

*Hoe je niet aan mij vast, je herrezen moeder,
Want de dood zal me vlug overkomen.
Het is beter te vertrouwen op deze groten heren”.*

Maar de kleine prins was niet tevreden en opnieuw sprak hij tot haar:
“Hoe kan ik een band, die jou aan de wereld vasthield, geworden zijn,
indien jullie, mijn ouders, niet de zaden hebben gezaaid?

*Indien ik niet afhang van de sneeuwberg, kan de wind me niet deren,
Maar de leeuw zal niet sterk worden.
Ik smeed de berg te blijven tot de leeuw oud genoeg is.
Laat ons, de berg en de leeuw, de Dharma samen volgen.
We kunnen beroep doen op de avondschaaduw, indien de sneeuwberg smelt door de zon.*

*Indien ik niet afhang van de hoge richel op de rotsige berg, dan kan de donder mij niet
schaden.
Maar de arendsvleugels zullen zich nooit spreiden.
Ik smeed de hoge richel te blijven tot de arend zijn vaardigheden heeft geleerd.
Laat ons, de hoge richel en de arend, de Dharma samen volgen.
We kunnen beroep doen op de tovenaars, indien de hoge richel beschadigd wordt door de
donder.*

*Indien ik niet afhang van de wijde graslanden, dan kan de jager me niet schaden.
Maar het gewei van het hert zal nooit groeien.
Ik smeed het wijde grasland te blijven tot het hert de Dharma ook volgt.
We kunnen beroep doen op de zuidenwind, wanneer het grasland wordt beschadigd door de
vorst.*

Indien ik niet afhang van de wilgentuin, dan kan de wouw me niet schaden.

Maar de kleine vogel zal nooit leren zingen.

Ik smeeik de wilg te blijven tot de zang van de vogel zacht is.

Laat ons, de zangvogel en de wilgentuin, samen de Dharma volgen.

We kunnen rekening op de lente, indien de wilg beschadigd wordt door de seizoenen.

Indien ik niet afhang van het meer, dan kan de haak mij niet schaden.

Maar de vis zal nooit snel leren zwemmen.

Laat ons, de vis en het meer, samen de Dharma volgen.

We kunnen rekenen op de regen, indien het meer last heeft van de droogte.

Indien ik niet afhang van het stokmos, dan kunnen de vogels mij niet schaden.

Maar de zilveren vleugels van de bij zullen nooit schitteren.

Ik smeeik het stokmos te blijven tot de bij voldoende nectar heeft verzameld.

Laat ons, het stokmos en de klein bij, de Dharma samen volgen.

We kunnen rekenen op de hagel voor bescherming, indien het stokmos er door beschadigd wordt.

Indien ik niet afhang van jou, dan kan je dood mij niet schaden.

Maar ik zal nooit opgroeien tot een man.

Ik smeeik je, te blijven tot ik oud genoeg ben.

Laat ons samen de Dharma volgen.

We kunnen rekenen op de lama om ons de Lang Leven initiatie te geven, indien u door de dood wordt bedreigd.

Iedereen volgde de prins in zijn pleidooi. Zelfs Ami Nyimo trad naar voor en verontschuldigde zich bij Nangsa voor haar houding. Overtuigd door de leeftijd van

haar zoon en denkende dat zij misschien een positieve invloed zou kunnen hebben op de familie en de dienaren, verklaarde Nangsa zich uiteindelijk akkoord om terug naar huis te komen – voor een tijdje althans. Ze kleeide zich nog eenmaal met mooie kledij en deed haar sierraden aan. Ze hield zich wel voor, les te geven over de moeilijkheid van het menselijke leven, de logica van de wet van oorzaak en gevolg, het lijden van de

wereld en de weldaden van Nirwana. Haar raad echter kon de harten van haar familie niet bereiken. Ze voelde zich ontmoedigd en ongelukkig.

Wanneer gevraagd werd naar de reden van haar ongelukkig zijn, antwoordde ze:
“Ik ben niet ongelukkig omdat ik lekker eten, mooie kledij of faam mis in dit leven. Ik heb geen zorgen door ziekte. Het is niet enkel dat jij de Dharma niet volgt, maar dat jij mij dit ook niet laat doen. Voor die reden voel ik mij ontmoedigd. Mooie kamers, hoe hemels ook, kunnen me niet plezieren. Lekker eten, zelfs al smaakt het naar nectar, kunnen me niet bevredigen. Noch kan mijn familie mij verrukking schenken, al waren ze goddelijke kinderen. Daarvoor, sta mij toe de Dharma te volgen en indien je dit niet wil, dan laat me tenminste toch terugkeren naar mijn ouders.”

De heren wensten haar niet te verliezen en zagen geen andere uitweg dan haar naar huis terug te laten gaan. Ze hoopten dat, misschien, de ouders, haar zouden beïnvloeden zodat ze in hun huis zou terugkeren. Uiteindelijk gingen ze akkoord en lieten Nangsa gaan. Op weg naar haar geboorteplaats, vergezeld door Zompa Kyi en de kleine prins, gaf ze leringen in alle dorpen die ze voorbijgingen. Toen ze in het geboortedorp aankwamen, werden ze door haar ouders verwelkomd. Ze kregen sjaals en een welkomlied werd gezongen.

“Hoe gaat het de sneeuwleeuw?

Lange tijd ging voorbij sinds we je zagen.

We zijn dankbaar voor de terugkomst van de leeuw.

Vòòr de sneeuwberg gesmolten is door de zon.

Hoe gaat het de arend?

Lange tijd ging voorbij sinds we je zagen.

We zijn dankbaar voor de terugkomst van de arend.

Vóór de rots vernietigd wordt door de donder.

Hoe gaat het, het hert?

Lange tijd ging voorbij sinds we je zagen.

We zijn dankbaar voor de terugkeer van het hert.

Vóór het stokmos vernietigd werd door de vorst.

Hoe gaat het de vis?

Lange tijd ging voorbij sinds we je zagen.

We zijn dankbaar voor de terugkeer van de vis.

Vóór het meer verdween door de droogte.

Hoe gaat het de zangvogel?

*Lange tijd ging voorbij sinds we je zagen.
We zijn dankbaar voor de terugkeer van de vogel.
Vóór de groene blaadjes van de wilg naar beneden vielen.*

*Hoe gaat het onze dochter?
Lange tijd ging voorbij sinds we je zagen.
We zijn dankbaar voor je terugkomst.
Vóór de dood komt over je ouders.*

*Nangsa zong:
De sneeuwleeuw is goed.
Hoewel een beetje gekwetst door de regen, de sneeuw en de wind.
De leeuw is verheugd de sneeuwberg terug te zien.*

*De arend is goed.
Hoewel een beetje gekwetst door de pijl.
Hij vloog hoog in de lucht om te ontsnappen.
En is verheugd de rots terug te zien.*

*Het hert is goed.
Hoewel een beetje gekwetst door de jagende honden.
Het verdedigde zich met zijn gewei.
En is verheugd het stokmos terug te zien.*

*De vis is goed.
Hoewel een beetje gekwetst door de haak.
Gered door zijn snelle beweging.
En is verheugd terug in het meer te zwemmen.*

*De zangvogel is goed.
Hoewel een beetje gekwetst door de wouw.
Geholpen door zijn zachte stem,
Is hij verheugd in de wilgentuin terug te zijn.*

*Ik, jullie dochter Nangsa, die stierf doch weer tot leven kwam,
Ben vol vreugde mijn ouders terug te zien.*

Toen gingen ze het huis binnen en Nangsa vertelde wat er de voorbije jaren gebeurde.

De tijd ging voorbij en op een dag zag Nangsa het onafgewerkte weefwerk dat ze voor haar huwelijk was begonnen. Ze zette zich neer om het af te werken en enkele van haar jeugdvrienden brachten haar geschenken. De meisjes gingen naast haar zitten en vertelden over alle fijne en ook alle onprettige dingen in hun leven. Nangsa vertelde hen enkel haar verlangen de Dharma te volgen. De meisjes lachten en plaagden haar, niet gelovend dat zij dit ernstig meende. Om hen toch te overtuigen, zong ze een lied:

“Menselijk leven is moeilijk te vinden.

Indien we de Dharma niet meteen volgen.

Het zal over zijn, zoals een lichtflits.

Onze levens zijn als dauwdruppel, zij verdwijnen bij het kleinste ongeluk.

Zelfs zonder jullie, zijn jeugdvrienden, zal ik naar een klooster gaan.

Onze levens zijn als regenbogen, zij vervagen snel

Zelfs zonder jullie, zijn jeugdvrienden, zal ik naar een klooster gaan.

Onze levens zijn als dieren in de handen van de slachters zoon, zij sterven vlug.

Zelfs zonder jullie, zijn jeugdvrienden, zal ik naar een klooster gaan.

Onze levens zijn zoals de stralen van de opkomende zon, snel verdwenen achter de westelijke berg.

Zelfs zonder jullie, mijn jeugdvrienden, zal ik naar een klooster gaan.

Onze levens zijn zoals festivals, heel vlug voorbij.

Zelfs zonder jullie, mijn jeugdvrienden, zal ik naar een klooster gaan.

Onze levens zijn zoals de schoonheid van jonge meisjes, niet blijvend voor eeuwig.

Zelfs zonder jullie, mijn jeugdvrienden, zal ik naar een klooster gaan.”

De moeder van Nangsa had haar dochter gehoord en werd bang. Ze smeekte haar dochter de Dharma niet te volgen. Ze had eerder geen aandacht geschonken aan de woorden van Nangsa. Ze voelde zich verveeld en hoewel Nangsa de dame van een edel huis was, haar moeder vond dat ze te zacht behandeld en zeer meegaand geworden was. Ze voelde het nu aan alsof het tijd was om harde woorden te gebruiken om haar dochter op andere gedachten te brengen. Ze zong: ‘

“Indien je niet naar mij wil luisteren, wie zorgde voor jou als baby,

Wat is het nut van een dochter te hebben?

Zoals het jonge groen in het veld, goed gevoed en bewatert, groeide jij,

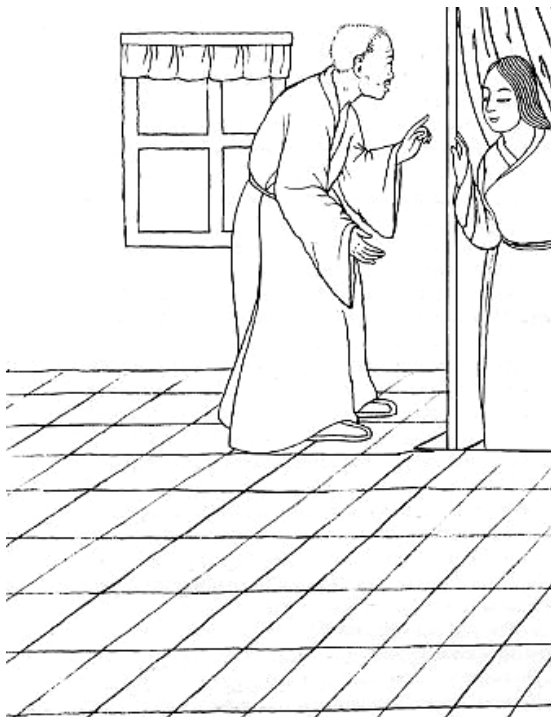
Zal je geen spijt hebben wanneer vorst en hagel je vernietigen?

*Wanneer je ziek bent, raadpleeg geen dokter, neem geen medicijnen,
Treur niet wanneer je de wereld voor altijd verlaat.
Nangsa, mijn lief kind,
Wanneer je niet de dame van de heer of een gehoorzame dochter wil zijn,
Treur niet wanneer je noch huisvrouw, noch non bent”*

Ze rende naar Nangsa, gooide as in haar gezicht en sloeg haar met een stok. De andere meisjes kwamen tussen hen beiden doch de moeder joeg haar dochter buiten, in de nacht en Nangsa was verplicht, bij een vriend, om een kamer te smeken.

Die nacht zag ze de gelegenheid waarop ze steeds had gewacht om met alle wereldse aangelegenheden te breken en de Dharma te volgen. Om middernacht verliet ze stiekem het dorp en ging richting Sera Yalung.

Toen ze over de Tserchen brug stapte, scheen de volle maan over de berg in het oosten. Dit zag ze als een teken van voorspoed en deed een offergave met het water uit de Nyiangchu rivier. ‘s Morgens, terwijl de eerste schitterende stralen van de zon over de berg verschenen, kwam ze in Sera Yalung aan. Met vreugde baande ze zich een weg tot bij Lama Shakya Gyelsen’s deur.

Zijn bediende vroeg wie ze was en waarom ze, een zo mooi meisje, was gekomen. Nangsa antwoordde:

“Ik kom van Nyiangto Rinang en ga nergens anders heen. Ik ben de dochter van een eenvoudige dorpsfamilie. Mijn echtgenoot is de zoon van de heer, maar ik heb niets. Het wereldse leven verwerpend, kwam ik hier om de Dharma te volgen. A.u.b. sta toe de lama te ontmoeten”.

Twijfelend aan haar intenties, trachtte de bediende Nangsa te overtuigen naar huis terug te keren. Uiteindelijk, door de onmogelijkheid haar te doen weggaan, ging hij

naar de lama. Nangsa bad:

“Ik bid tot de lama, die de natuurlijke staat van leegheid heeft gerealiseerd, me toe te laten hem te ontmoeten, want ik verwerp alles van de wereld. Hier in deze rustige plaats, Sera Yalung, bent u de enige lama tot wie ik me kan richten. Stuur me niet buiten zoals het stof, maar hou me vast door de haak van uw compassie.”

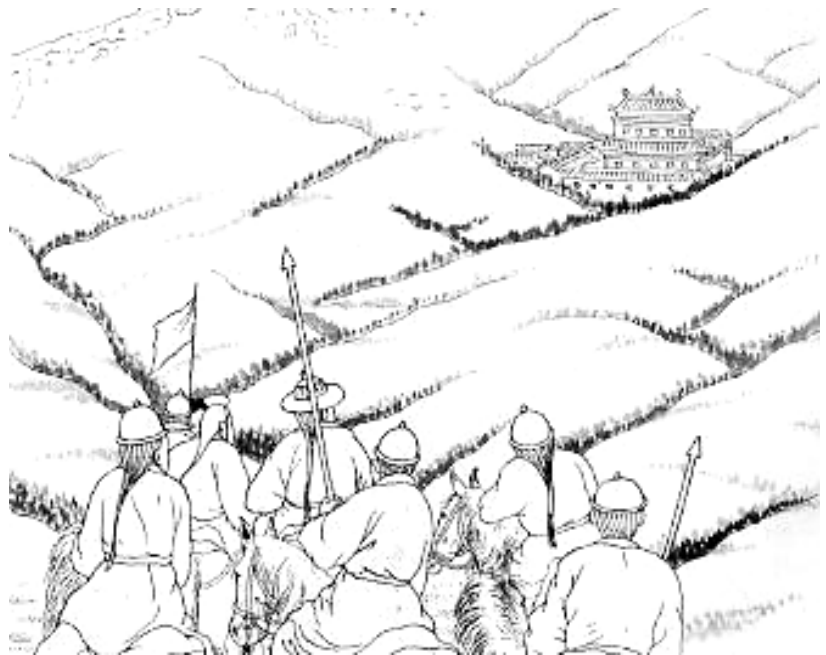
Toen antwoordde de lama:

“Een zuiver meisje kan niet beoefenen, tenzij ze een emanatie is van Tara. Hoewel jij nu mag denken dat jij wilt beoefenen (de Dharma volgen), in tijd zal jij van mening veranderen en wanneer jouw ouders je zien zonder je sierraden, dan zullen ze komen en problemen scheppen voor mij. Het is daarom beter dat je naar huis terugkeert.”

Totaal wanhopig zei Nangsa dat, indien ze niet zijn leerling zou worden, zij zichzelf zou doden en ze haalde haar mes uit zijn schede.

Uiteindelijk aanvaardde de lama haar oprechtheid en liet haar toe zijn leerling te zijn. Een kleine kamer werd gebouwd naast die van de lama, hij initieerde haar in het Tantrisch pad en gaf haar gedetailleerde instructies over meditatie. Na drie maanden van intense beoefening, verwierf ze een beetje vooruitgang.

Toen de ouders van Nangsa faalden in hun zoektocht naar hun dochter, meldden ze haar verdwijning aan de Rinang heren. Ook zij gingen op zoek en maanden later vernamen ze dat Nangsa in het Sera Yalung klooster leefde. Meteen verzamelden ze een leger en vertrokken, met de intentie het klooster te vernietigen, de lama te doden en Nangsa

terug naar huis mee te brengen. Bij hun aankomst omsingelden ze het klooster. De monniken traden naar buiten en vochten om het klooster te beschermen. Er ontstonden zware gevechten waarbij vele monniken stierven. De soldaten namen de lama gevangen en brachten hem voor de heren. Toen Nangsa zag wat er gebeurde, ging ze naar de heren, smeekte hen de lama geen kwaad te doen en haar met rust te laten in haar beoefening. Toen ze zagen dat Nangsa geen sierraden droeg en enkel gekleed was in een wit yogi kleed, werden ze woedend en zeiden:

“Hoe durf jij, Lama Shakya Gyelsen, onze dame kleden in dat yogi kled en haar sierraden te stelen? Jij bent te ver gegaan! Hoewel er ontelbare sterren aan de hemel zijn, geen enkele kan wedijveren met de zon en de maan. Hoewel er vele heren zijn in Centraal Tibet, niemand kan ingaan tegen de Rinang heren. We zouden nu een einde aan je leven moeten maken!”

De heer laadde zijn pijl en de zoon verhief zijn zwaard, doch plotseling, steeg de lama op van de grond en verplaatste de bergen in het oosten naar het westen en de bergen in het westen naar het oosten. Door zijn kracht genazen de gewonde monniken en de dode monniken kwamen weer tot leven. Hij richtte zich tot de heren en zei:

“Het verstand van beesten in de lichamen van mannen, dat zijn de heren.

Zoals, in eclips, de zon en de maan wedijveren,

Zo ook ik, tegenover de grote heren, Nangsa wegnam.

Luister en je zult horen waarom dit zo was:

Hoe nutteloos is het, het altaar te bekleden met de lotus terwijl zij nog bloeit.

Wat jammer wanneer het in de volle modder sterft zonder gebruikt te zijn.

Hoe nutteloos is het, het paard in galop te laten lopen wanneer het kan racen met de wind.

Wat jammer wanneer het oud wordt in de stal, zonder bereden te worden.

Hoe nutteloos Nangsa niet toe te laten te beoefenen wanneer ze een mens was.

Wat jammer wanneer ze in het huis van de onheilige heren blijft zonder de Dharma te volgen.

Ik wou jullie mijn magische krachten niet tonen, maar om de vijanden van de Dharma te stoppen, heb ik ze geopenbaard.”

Daarna nodigde hij Nangsa uit haar eigen krachten te openbaren wat ze dan ook deed, zingend:

“De heren dachten een sneeuwleeuw thuis te houden zoals een hond.

Maar het zal niet blijven, zelfs al sluit je het op.

De leeuw jaagt zijn groen manen over de Bergen.

De heren dachten de wilde yak te houden al een huisdier.

Maar het zal niet blijven, ook al steek je een ring in zijn neus.

De wilde yak pronkt met zijn hoorns op het hoge plateau.

De heren dachten een regenboog te grijpen.

Maar hoe zouden zijn die vangen?

De heren dachten de witte wolken te gebruiken als een kleed.

Maar hoe kan dit?

De heren dachten Nangsa te bezitten als hun dame, hun levenlang.

Maar hoe kan ik blijven?

Hoog in de lucht zal ik mijn bekwaamheden tonen”.

Overweldigd door de unieke krachten van de lama en de verbazende resultaten van Nangsa's drie maanden oefening, legden de heren en hun mannen de wapens neer. Ze knielden neer voor de lama en zijn leerling. Zeer gemeend hadden ze spijt over hun verkeerde houding en velen, de heer en Ami Nyimo bleven om de Dharma te volgen onder de leiding van deze uitstekende spirituele leraars. De jonge heel Dakpa Sandup keerde naar huis terug tot zijn zoon 15 jaar oud was. Die kon dan de verantwoordelijkheid voor het huis en de eigendommen overnemen. Dakpa Sandup volgde toen ook de Dharma.

De hele regio gonsde met het nieuws over de veranderingen die de Rinang heren was overkomen. Toen Nangsa's ouders dit hoorden, werden ook zij beoefenaars en voor de rest van hun leven, zorgde de kleine prins voor hun onderhoud.

Wie het verhaal van Nangsa Obüm in het Engels wil lezen:

<http://www.tsemtulku.com/dharma/articles/36%20-%20nangsa%20obum.doc>